

Arrest

nr. 346 561 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 15 januari 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 juli 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben, als ook dat u bent geboren op 23 maart 2008 in Cabinda, Angola. U spreekt Portugees en daarnaast vloeiend Engels, Frans en Spaans. Ook heeft u enige kennis van het Japans. U bent het enige kind van uw beide ouders samen en wanneer u geboren wordt, zijn uw biologische ouders al niet meer samen. U groeit op bij uw vader en stiefmoeder in Cabinda. Uw vader heet J.C.M. en aan vaders kant heeft u twee oudere halfbroers en twee oudere halfzussen. Uw vader is handelaar en hij overlijdt in 2015 na een kortstondig ziekbed. Na zijn overlijden blijft u nog enkele jaren in Cabinda in uw ouderlijk huis bij uw stiefmoeder L.D.B.B. wonen. Rond uw tiende levensjaar wordt u door uw biologische moeder S.M.M. opgehaald en u gaat bij haar en haar nieuwe partner E.S. in een buitenwijk van Luanda wonen. U bent ongehuwd, u heeft geen partner en geen kinderen.

U heeft geen goede relatie met uw biologische moeder S.M.M.. U wordt door haar als object behandeld en zij mishandelt u fysiek en psychologisch. U wordt door haar geslagen, u mag van uw moeder geen vrienden hebben of relaties opbouwen en u dient verschillende taken in het huishouden op u te nemen. Ook dreigt uw moeder u te laten besnijden. Uw stiefvader E.S. en een goede vriendin van uw moeder mishandelen u ook. In december 2024 verkoopt uw moeder u aan een vriendin, zodat deze vrouw een visum kan krijgen om naar Europa te reizen. U heeft geen stem hierin, maar u neemt van de gelegenheid gebruik om aan uw thuissituatie te ontsnappen.

Op 13 januari 2025 verlaat u met de vriendin van uw moeder Angola en reist u met het vliegtuig via Turkije naar België. Op 15 januari 2025 komt u aan op de luchthaven in Brussel. Op een gegeven moment krijgt u de gelegenheid om te ontsnappen aan de vriendin van uw moeder. U spreekt vervolgens iemand aan op de luchthaven en deze persoon brengt u diezelfde ochtend naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. Diezelfde dag, op 15 januari 2025, dient u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asieldiensten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een afgedrukte foto van de voor- en achterkant van uw Angolese identiteitskaart, een afgedrukte foto van de voorkant van de Angolese identiteitskaart van L.D.B.B., een afgedrukte foto van voor- en achterkant van de identiteitskaart van J.C.M., een afgedrukte foto van de Angolese overlijdensakte van uw vader, en een doktersattest op uw naam geschreven door dr. J.-P.D..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft u een medisch attest voorgelegd welke werd opgesteld op 11 juli 2025 door uw huisarts J.-P.D.. Hierin staat vermeld dat u lijdt aan post-traumatische stress. Daarnaast vermeldde u tijdens het persoonlijk onderhoud u dat u gedurende een maand psychisch werd ondersteund door een psychologe (NPO, p.28). Om toch aan uw eventuele psychische noden tegemoet te komen, werden er passende steunmaatregelen aan u verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er door de protection officer steeds begrip getoond voor uw emotionaliteit en gaf zij u extra uitleg indien nodig. Er werd een pauze gehouden, er stond een bekertje water voor u klaar en tissues waren eveneens ter beschikking. Ook werd er u gezegd dat u het ten alle tijden mocht aangeven indien u iets niet begrepen had, wanneer u een vraag zou willen stellen of wanneer u een opmerking zou willen maken. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook de mogelijkheid geboden om zelf extra pauzes te vragen. (NPO, p.2, p.3, p.4, p.28).

Uit de notities blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten, zonder daarbij ernstige moeilijkheden op psychisch of fysiek vlak te ondervinden. U gaf op het einde van het onderhoud ook aan dat u alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming heeft kunnen uiteenzetten. U bedankte de protection officer en gaf aan dat u zich gehoord voelde (NPO, p.28). Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die aangetekend naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie wordt getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U haalt aan Angola verlaten te hebben omdat u in Angola fysiek en psychisch mishandeld werd door uw biologische moeder S.M.M. en uw stiefvader E. en u vreest bij terugkeer opnieuw in de handen van uw biologische moeder te zullen vallen (NPO, p.22, p.23). Daarnaast zou uw biologische moeder u willen laten besnijden (NPO, p.25). Tot slot haalt u aan dat Angola geen veilig land is en dan u bang bent slachtoffer te worden van seksueel geweld (NPO, p.24).

Er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde redenen louter van persoonlijke en aard zijn, en die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Behalve dat uw aangehaalde vrees buiten de conventie van Genève valt, heeft u de vrees op zich ook niet aannemelijk weten te maken. Het CGVS hecht namelijk ten eerste geen geloof aan uw verklaarde familiale achtergrond, noch aan de beweerde fysieke en psychische mishandeling door uw zogenaamde biologische moeder en stiefvader, noch aan de dreiging dat uw zogenaamde biologische moeder u zou willen laten besnijden.

Vooreerst komt het feit dat u getracht heeft de Belgische asielautoriteiten te misleiden over uw leeftijd uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u geboren te zijn op **29 maart 2010**. Uit medisch onderzoek bleek dat u op 03 februari 2025 **een leeftijd had van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar**. U werd derhalve meerderjarig verklaard en uw geboortedatum werd door de Belgische asielautoriteiten aangepast naar **23 maart 2005**.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u een afgedrukte foto van uw Angolese identiteitskaart voor waarop de geboortedatum **23 maart 2008** vermeld staat. U verklaarde dat de geboortedatum die u had genoemd bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ, de geboortedatum is die uw biologische moeder en haar vriendin aan u zouden hebben opgelegd. U zou deze valse geboortedatum bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming hebben opgegeven, omdat u niet zeker was of de Belgische autoriteiten uw werkelijke geboortedatum zou kunnen achterhalen aan de hand van uw geregistreerde reisgegevens, een verklaring welke het CGVS als onvoldoende verschonend acht, eens te meer omdat u verklaart wél uw werkelijke naam en familienaam te hebben opgegeven bij DVZ.

Over uw familiale achtergrond en uw verklaringen hierover wordt het volgende geconstateerd:

- Uw vader zou zijn gestorven in 2015 (NPO, p.15). Op de foto's van de identiteitskaart van uw vader staat echter als afgiftedatum 10 december 2016.
- U beweert vanaf uw tiende levensjaar in Luanda bij uw "biologische moeder" S.M.M. te hebben gewoond (NPO, p.15). **Uw voorgelegde Angolese identiteitskaart is echter uitgegeven in het jaar 2022 en stelt dat u woonachtig bent in de wijk 1° de Mayo in Cabinda.**
- Op uw voorgelegde identiteitsdocument staat de naam L.D.B.B. vermeld als uw moeder (zie voorgelegde stukken, groene map, administratief dossier) én u verklaart dat zij eveneens **als uw moeder op uw geboorteakte staat vermeld** (NPO, p.17). Toch beweert u dat zij uw stiefmoeder zou zijn (NPO, p.17). Het is niet geloofwaardig dat de vrouw die op uw geboorteakte én identiteitskaart uitgegeven in 2022 staat én wiens familienaam B. u draagt, enkel uw "stiefmoeder" zou zijn. Het CGVS acht het dan ook niet geloofwaardig dat L.D.B.B. uw stiefmoeder is, maar concludeert uit de door u voorgelegde stukken dat zij uw juridische ouder en daadwerkelijke moeder is.
- Over uw zogenaamde "biologische moeder" S.M.M. laat u het na ook maar iets van stukken ter staving van haar bestaan én uw band met haar voor te leggen. Nochtans blijkt u toch nog altijd op sociale media in contact te staan met een zekere E.M. / E.S., maar nergens blijkt dat u haar biologische dochter zou zijn (zie ook Onderzoek Sociale Media, blauwe map, administratief dossier).

Gezien het CGVS niet geloofwaardig acht dat S.M.M. uw moeder zou zijn, zijn de aangehaalde feiten die door deze vrouw gepleegd zouden zijn als zijnde uw 'moeder' in familiale kring eveneens niet geloofwaardig.

Over de vrees die u aanhaalt om besneden te worden door uw 'moeder' S.M.M., constateert het CGVS verder het volgende:

- U weet niet of uw 'moeder' besneden is (NPO, p.25).
- U weet niet precies welke vorm van besnijdenis er toegepast zou worden bij u (NPO, p.25).
- U weet niet precies wie er in Angola zou beslissen dat meisjes besneden moeten worden (NPO, p.25).
- U weet niet wat de Angolese overheid vindt van vrouwelijke genitale verminking (NPO, p.26).
- U zou uw besnijdenis op 12 jarige leeftijd hebben weten te voorkomen door leerkrachten in vertrouwen te nemen. Deze leerkrachten zouden met uw 'moeder' zijn gaan praten, waarop uw 'moeder' zou hebben besloten de besnijdenis die dag niet uit te voeren (NPO, p.25, p.26).

- U kan niet afdoende uitleggen hoe u vervolgens van uw 12e levensjaar tot uw aan uw vertrek in januari 2025 heeft weten te ontsnappen aan de dreiging van uw 'moeder' om u te laten besnijden (NPO, p.25, p.26).

Het CGVS acht derhalve uw aangehaalde vrees in Angola slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking niet geloofwaardig.

Mochten de overige feiten zoals door u weergegeven daadwerkelijk in Angola in familiale kring zijn gebeurd, dan zijn de gebeurtenissen die u aanhaalt niet van een dergelijke aard dat zij voldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te worden beschouwd. U noemt immers enkel dat u als jonge tiener zijnde werd beperkt in uw vrijheden, dat u door degenen die u opvoedden gestraft werd wanneer u iets kapot maakte en dat u huishoudelijke taken diende te verrichten, zoals koken en het wassen van de kleren (NPO, p.23, p.24).

Hierbij wordt opgemerkt dat, ondanks dat u ook uw stiefvader E.S. als agressor noemt, uw stiefvader er toch voor zorgde dat u in Luanda kon genieten van onderwijs op privé-scholen (NPO, p.18), dat u sinds uw 14e jaar reeds beschikte over een GSM (NPO, p.24) en dat u ondanks uw jonge leeftijd en geen eigen inkomen

hebbende in staat was materiaal aan te kopen om uzelf te onderwijzen in de Spaanse taal, als ook de Japanse taal en cultuur (NPO, p.5). Bovendien blijkt uit kort nazicht op uw Facebookaccounts dat u nog altijd op meerdere accounts bevriend bent verschillende familieleden, waaronder E.S., R.M., L.B., M.F., L.B., E.S. (zie ook blauwe map, administratief dossier), ondanks dat u beweert dat u niet meer met hen in contact staat (NPO, p.12, p.16).

Verder vindt het CGVS het zeer opmerkelijk dat u, ondanks de beweerde erbarmelijke situatie waarin u zou opgroeien -en ondanks uw mondigheid, intelligentie en welbespraaktheid die overduidelijk blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud- niet in staat zou zijn geweest om in Angola hulp te gaan zoeken om de thuissituatie waarin u zich zou hebben bevonden te verbeteren (NPO, p.27). U hebt daartoe immers maar zeer summiere pogingen ondernomen om hulp te vinden. Zo zou u in al die jaren enkele pogingen hebben ondernomen om met de burens te praten, éénmaal naar de politie zijn gegaan en éénmaal leerkrachten hebben aangesproken, zij het dat dit enkel ging over een 'nakende besnijdenis' (NPO, p.26). Nochtans blijkt uit eenvoudig nazicht op het Internet dat de Angolese overheid speciale hulpprogramma's heeft, dat er een telefoonlijn is specifiek voor kinderen om huiselijk geweld te melden genaamd "SOS Crianças" en dat er ook juridische stappen ondernomen kunnen worden tegen plegers van huiselijk geweld (zie ook COI, blauwe map, administratief dossier, als ook: <https://angolex.com/paginas/leis/lei-contra-a-violencia-domestica.html>).

Wat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die in Angola zouden hebben plaatsgevonden volledig ondermijnt, is het feit dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ – toen nog als zogenaamde niet-begeleide minderjarige vreemdeling – geheel andere vervolgingsfeiten hebt aangevoerd. Op 15 januari 2025 verklaarde u namelijk bij de DVZ dat "uw moeder een relatie zou hebben met een vrouw, dat u hiervan op de hoogte was en dat u, om te voorkomen dat u uw stiefvader zou inlichten over de buitenechtelijke lesbische relatie van uw moeder, door haar opgesloten en bedreigd zou zijn geweest" (Fiche niet-begeleide vreemdeling, d.d. 15.01.2025, administratief dossier).

Noch tijdens het tweede interview bij de DVZ op 24 juni 2025, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 juli 2025, heeft u melding gemaakt van een 'lesbische, buitenechtelijke relatie van uw moeder', wat de geloofwaardigheid van alle door u als vervolging in Angola aangehaalde elementen volledig ondermijnt.

Tot slot: U haalde ook aan dat Angola geen veilig land is en dat u bang bent om seksueel misbruikt te worden. Dit zijn echter zeer algemene en niet concrete risico's en zij houden eveneens **geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie** (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

U brengt dan ook geen elementen aan die voor u persoonlijk wijzen op een risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Evenmin is er in Angola sprake van een situatie van willekeurig geweld, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dan weer dat u in Angola enkel een probleem heeft met uw 'moeder' S.M.M. en uw 'stiefvader' E.S. (NPO, p.27) en zoals supra uiteengezet acht het CGVS die vrees niet geloofwaardig.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Er kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De voorgelegde kopieën van de Angolese identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit, als ook die van uw ouders aan, gegevens welke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande beoordeling eveneens niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 5, 18, 60 en 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (het Verdrag van Istanbul), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei

1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een psychologisch attest en documenten ter staving van haar vluchtrelaas toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."*

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft u een medisch attest voorgelegd welke werd opgesteld op 11 juli 2025 door uw huisarts J.-P.D.. Hierin staat vermeld dat u lijdt aan post-traumatische stress. Daarnaast vermeldde u tijdens het persoonlijk onderhoud u dat u gedurende een maand psychisch werd ondersteund door een psychologe (NPO, p.28). Om toch aan uw eventuele psychische noden tegemoet te komen, werden er passende steunmaatregelen aan u verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal."

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er door de protection officer steeds begrip getoond voor uw emotionaliteit en gaf zij u extra uitleg indien nodig. Er werd een pauze gehouden, er stond een bekertje water voor u klaar en tissues waren eveneens ter beschikking. Ook werd er u gezegd dat u het ten alle tijden mocht aangeven indien u iets niet begrepen had, wanneer u een vraag zou willen stellen of wanneer u een opmerking zou willen maken. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud ook de mogelijkheid geboden om zelf extra pauzes te vragen. (NPO, p.2, p.3, p.4, p.28)."

Uit de notities blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten, zonder daarbij ernstige moeilijkheden op psychisch of fysiek vlak te ondervinden. U gaf op het einde van het onderhoud ook aan dat u alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming heeft kunnen uiteenzetten. U bedankte de protection officer en gaf aan dat u zich gehoord voelde (NPO, p.28). Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekster op geen enkele wijze betwist. Evenmin blijkt uit het bijgebrachte psychologische attest (zie verzoeksters aanvullende nota) dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster verklaart dat zij in Angola werd mishandeld, dat zij vreest besneden te worden en dat Angola geen veilig land is. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die aangetekend naar u werden verstuurd op 23 juli 2025. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie wordt getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

[...]

Over uw familiale achtergrond en uw verklaringen hierover wordt het volgende geconstateerd:

- Uw vader zou zijn gestorven in 2015 (NPO, p.15). Op de foto's van de identiteitskaart van uw vader staat echter als afgiftedatum 10 december 2016.*
- U beweert vanaf uw tiende levensjaar in Luanda bij uw “biologische moeder” S.M.M. te hebben gewoond (NPO, p.15). **Uw voorgelegde Angolese identiteitskaart is echter uitgegeven in het jaar 2022 en stelt dat u woonachtig bent in de wijk 1° de Mayo in Cabinda.***
- Op uw voorgelegde identiteitsdocument staat de naam L.D.B.B. vermeld als uw moeder (zie voorgelegde stukken, groene map, administratief dossier) én u verklaart dat zij eveneens **als uw moeder op uw geboorteakte staat vermeld** (NPO, p.17). Toch beweert u dat zij uw stiefmoeder zou zijn (NPO, p.17). Het is niet geloofwaardig dat de vrouw die op uw geboorteakte én identiteitskaart uitgegeven in 2022 staat én wiens familienaam B. u draagt, enkel uw “stiefmoeder” zou zijn. Het CGVS acht het dan ook niet geloofwaardig dat L.D.B.B. uw stiefmoeder is, maar concludeert uit de door u voorgelegde stukken dat zij uw juridische ouder en daadwerkelijke moeder is.*
- Over uw zogenaamde “biologische moeder” S.M.M. laat u het na ook maar iets van stukken ter staving van haar bestaan én uw band met haar voor te leggen. Nochtans blijkt u toch nog altijd op sociale media in contact te staan met een zekere E.M. / E.S., maar nergens blijkt dat u haar biologische dochter zou zijn (zie ook Onderzoek Sociale Media, blauwe map, administratief dossier).*

Gezien het CGVS niet geloofwaardig acht dat S.M.M. uw moeder zou zijn, zijn de aangehaalde feiten die door deze vrouw gepleegd zouden zijn als zijnde uw ‘moeder’ in familiale kring eveneens niet geloofwaardig.

Over de vrees die u aanhaalt om besneden te worden door uw ‘moeder’ S.M.M., constateert het CGVS verder het volgende:

- U weet niet of uw ‘moeder’ besneden is (NPO, p.25).*
- U weet niet precies welke vorm van besnijdenis er toegepast zou worden bij u (NPO, p.25).*
- U weet niet precies wie er in Angola zou beslissen dat meisjes besneden moeten worden (NPO, p.25).*
- U weet niet wat de Angolese overheid vindt van vrouwelijke genitale verminking (NPO, p.26).*
- U zou uw besnijdenis op 12 jarige leeftijd hebben weten te voorkomen door leerkrachten in vertrouwen te nemen. Deze leerkrachten zouden met uw ‘moeder’ zijn gaan praten, waarop uw ‘moeder’ zou hebben besloten de besnijdenis die dag niet uit te voeren (NPO, p.25, p.26).*
- U kan niet afdoende uitleggen hoe u vervolgens van uw 12e levensjaar tot uw aan uw vertrek in januari 2025 heeft weten te ontsnappen aan de dreiging van uw ‘moeder’ om u te laten besnijden (NPO, p.25, p.26).*

Het CGVS acht derhalve uw aangehaalde vrees in Angola slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking niet geloofwaardig.

[...]

Hierbij wordt opgemerkt dat, ondanks dat u ook uw stiefvader E.S. als agressor noemt, uw stiefvader er toch voor zorgde dat u in Luanda kon genieten van onderwijs op privé-scholen (NPO, p.18), dat u sinds uw 14e jaar reeds beschikte over een GSM (NPO, p.24) en dat u ondanks uw jonge leeftijd en geen eigen inkomen hebbende in staat was materiaal aan te kopen om uzelf te onderwijzen in de Spaanse taal, als ook de Japanse taal en cultuur (NPO, p.5). [...]

Verder vindt het CGVS het zeer opmerkelijk dat u, ondanks de beweerde erbarmelijke situatie waarin u zou opgroeien -en ondanks uw mondigheid, intelligentie en welbespraaktheid die overduidelijk blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud- niet in staat zou zijn geweest om in Angola hulp te gaan zoeken om de thuissituatie waarin u zich zou hebben bevonden te verbeteren (NPO, p.27). U hebt daartoe immers maar zeer summiere pogingen ondernomen om hulp te vinden. Zo zou u in al die jaren enkele pogingen hebben ondernomen om met de burens te praten, éénmaal naar de politie zijn gegaan en éénmaal leerkrachten hebben aangesproken, zij het dat dit enkel ging over een 'nakende besnijdenis' (NPO, p.26). Nochtans blijkt uit eenvoudig nazicht op het Internet dat de Angolese overheid speciale hulpprogramma's heeft, dat er een telefoonlijn is specifiek voor kinderen om huiselijk geweld te melden genaamd "SOS Crianças" en dat er ook juridische stappen ondernomen kunnen worden tegen plegers van huiselijk geweld (zie ook COI, blauwe map, administratief dossier, als ook: <https://angolex.com/paginas/leis/lei-contr-a-violencia-domestica.html>).

Wat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die in Angola zouden hebben plaatsgevonden volledig ondermijnt, is het feit dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ – toen nog als zogenaamde niet-begeleide minderjarige vreemdeling – geheel andere vervolgingsfeiten hebt aangevoerd. Op 15 januari 2025 verklaarde u namelijk bij de DVZ dat "uw moeder een relatie zou hebben met een vrouw, dat u hiervan op de hoogte was en dat u, om te voorkomen dat u uw stiefvader zou inlichten over de buitenechtelijke lesbische relatie van uw moeder, door haar opgesloten en bedreigd zou zijn geweest" (Fiche niet-begeleide vreemdeling, d.d. 15.01.2025, administratief dossier).

Noch tijdens het tweede interview bij de DVZ op 24 juni 2025, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 juli 2025, heeft u melding gemaakt van een 'lesbische, buitenechtelijke relatie van uw moeder', wat de geloofwaardigheid van alle door u als vervolging in Angola aangehaalde elementen volledig ondermijnt.

Tot slot: U haalde ook aan dat Angola geen veilig land is en dat u bang bent om seksueel misbruikt te worden. Dit zijn echter zeer algemene en niet concrete risico's [...].

[...]

De voorgelegde kopieën van de Angolese identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit, als ook die van uw ouders aan, gegevens welke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande beoordeling eveneens niet wijzigen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Met betrekking tot het psychologisch attest (aanvullende nota, stuk 1) stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat verzoekster met een ernstige depressie te kampen heeft. Nergens in dit attest wordt evenwel gesteld dat zij hierdoor niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt dit attest wat betreft de erin vastgestelde feitelijke oorzaak voor haar mentale gezondheidsproblemen te zijn gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen ("Elle rapporte [...] Elle indique [...]"), zodat het bezwaarlijk als een objectief bewijs van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten kan worden beschouwd.

Verzoekster voegt bij haar aanvullende nota (stuk 2) een afgedrukte foto van de identiteitskaart van haar vader. Hoewel zij hiervan geen voor eensluidend verklaarde vertaling bijbrengt, zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad, wordt hierop vermeld: "Data de Emissão: 22/12/2006", terwijl op de

identiteitskaart van haar vader die zij eerder aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) 10 december 2016 als uitgiftedatum staat vermeld. Betreffende het berichtenverkeer met haar zus (aanvullende nota, stuk 3) stelt de Raad vast dat verzoekster hiervan evenmin een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad bijbrengt, net zomin als van de bij deze nota gevoegde documenten van het Angolese consulaat en in verband met het overlijden van haar vader (stukken 3-6). Bijgevolg worden deze stukken niet in overweging genomen. Dat verzoekster *post factum* een kopie, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde heeft, van een aangepaste identiteitskaart van haar vader voorlegt, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan zowel de bewijswaarde van de door haar voorgelegde documenten – aangezien hieruit blijkt dat verzoekster er niet voor terugdeinst om documenten aan te passen – als de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vluchtrelaas.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zowel op verzoeksters geboorteakte als op haar identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) L.D.B.B. wordt vermeld als haar moeder, wijst zij in haar verzoekschrift op haar verklaring dat L.D.B.B. zich in overleg met haar vader als moeder liet registreren en dat zij pas later met haar biologische moeder werd geconfronteerd. Het is evenwel allerminst aannemelijk dat verzoeksters zogenaamde stiefmoeder, L.D.B.B., op een in 2022 uitgegeven identiteitskaart als haar moeder zou worden geregistreerd, terwijl dit in werkelijkheid S.M.M. zou zijn, bij wie zij sedert haar tien jaar zou wonen. Dit klemmt des te meer daar zij van S.M.M., haar beweerd biologische moeder, geen enkel identiteitsdocument bijbrengt, alsook daar haar identiteitskaart in 2022 werd uitgegeven in Cabinda, terwijl zij verklaart toen met S.M.M. in Luanda te wonen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij door haar zogenaamde biologische moeder, S.M.M., werd bedreigd.

In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden familiale situatie, *quod non*, toont zij niet aan dat zij daadwerkelijk door haar familie werd mishandeld en bedreigd. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de door haar aangehaalde mishandelingen niet verzoenbaar zijn met haar verklaringen over de opleidingen die zij kon genieten, de GSM die haar ter beschikking werd gesteld en de taallessen die zij kon volgen. Tevens deed verzoekster slechts summiere pogingen om in haar land van herkomst internationale bescherming bij de nationale autoriteiten te bekomen. In haar verzoekschrift betoogt zij dienaangaande dat zij wel degelijk naar de politie ging maar dat haar klacht geen gevolg kreeg nadat haar 'moeder' met geld over de brug kwam, hetgeen volgens haar aansluit bij de veel voorkomende corruptie in Angola. Nochtans blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde landeninformatie dat er in Angola wel degelijk beschermingsmechanismen tegen huiselijk geweld bestaan. Het bestaan van corruptie in Angola toont geenszins aan dat deze beschermingsmechanismen onbestaande en/of ineffectief zouden zijn.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees door haar 'moeder' te zullen worden besneden. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op verzoeksters gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande (zie *supra*). In haar verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het herhalen van en volharden in deze eerdere verklaringen, hetgeen het gebrekkig en ongeloofwaardig karakter ervan niet herstelt. Dat verzoekster enige informatie kon geven over vrouwenbesnijdenis in Angola, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, is niet van aard om aan te tonen dat zij zelf het slachtoffer van een dergelijke besnijdenis dreigt te worden. Dergelijke informatie kan immers ook eenvoudig via zelfstudie worden aangeleerd, temeer gelet op verzoeksters opleidingsniveau.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert met betrekking tot de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij Angola was ontvlucht omwille van de lesbische relatie van haar moeder, waar zij nadien evenwel nooit meer op terugkwam.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overvloedige motieven dat verzoekster de asielinstanties trachtte te misleiden betreffende haar leeftijd, dat de door haar aangehaalde feiten van mishandeling onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat zij via Facebook met verschillende familieleden nog contact heeft, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER